

⑦

מ מי שאל תביתו קודם שמת הביעור וכו' ולא להליל מיד הגיית מן הנדר וכו'. כתב
 ה"ה יבטל בלבו פ"י ולא יחזור ואפ"ל יש גם שהיה והעסק המדלוריותאם ביטול
 בעלמא צ"י ליה וכן כתב רש"י בפירושו ואפ"ל דאזו חומר ככתב נפשות אפ"ל כי
 הוא כג"י בביתו ואפ"ל שיש שהיה לא היו מלרין קדמו לנחור והבשר שאל יסד
 בביתו ויהבטל מלילת נפשות. ואפשר שגם
 רש"י מודה בזה אלא דקושאס דילמא קאמר
 דמדלוריותאם ביטול בעלמא צ"י :

לכפות עליו כלי שהכל פורשין ממנו : מ' "מי שיצא מביתו קודם שעת הביעור לעשות מצוה או לאכול סעודה של מצוה כגון סעודת ארוסין ונשואין וזוהר שיש לו חמץ בתוך ביתו. אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותו יחזור ואם לאו יבטל בלבו. יצא להציל מיד תניין מן הנחר מן הדליקה ומן המפולת יבטל בלבו ודיו. יצא לצורך עצמו וזוהר שיש לו חמץ בתוך ביתו יחזור מיד. ועד כמה הוא חוזר עד כביצה היה פחות מכביצה מבטלו בלבו ודיו : 9 ימי שהניח עיסה מגולגלת בתוך ביתו ויצא וזוהר אחר שיצא והוא יושב לפני רבו [.] והיה ירא שמת תחמין קודם שיבא הרי זה מבטלו בלבו קודם שתחמין. אבל אם החמיצה אין הביטול מועיל כלום אלא כבר עבר על לא יראה ולא ימצא

והי"ב לבער מיד כשיחזור לביתו: (י"א) בִּיצֵד בַּעֲוֹן חֲמִץ
 [כ] שורפו או פורר וזורה לרוח או זורקו לים. ואם
 היה החמץ קשה ואין הים מחתכו במהרה הרי זה
 מפררו ואחר כך זורקו לים. 'חמץ שנפלה עליו מפולת
 ונמצא עליו עפר שלשה טפחים או יותר הרי הוא
 כמבוער וצריך לבטל בלבו אם עדיין לא נכנסה שעה
 ששית. נתנו לעכו"ם קודם שעה ששית אינו צריך לבער.
 ואם שרפו קודם שעה ששית הרי זה 'מותר ליהנות
 [ל] בפחמין שלו בתוך הפסח. אבל אם שרפו משעה
 ששית

א עזר קימן תמד : ב שס : ג עזר סי' תמס סמ"ג עשין לע : ד עזר סי' חלג סמ"ג שס :
ה עזר סי' תמס סמ"ג שס :

ח **מי** שיש מבייתו קודם שעה הביעור וכו'. פרק אלו עובדין (דף מ"ט.) משנה ההולך למחוס את פסחו ולחלוף את ב'טו ולאכל סעודה אירוסין בבית המזבז וחזר שם לו חתן בחור ביהו אם יוכל לחזור ולבשר ולחזור למחזור ויבשר ואם לאו יבשל בלבו להליל מן הגנים וכן האבדו מן הדליקה ומן המפולס יבשל בלבו. פ"י ולא יחזור ואפילו ידור שם שטות וסעסע דמלאווייהא בבמלך בעלמא פ"י ל"ט: יצא לערך עמנו וכו'. אם נטעו עשיהם הראשו יחזור מיד ועד כמה הן תחרין ונחלקו בשיעוריו במשנה ואמר המים כבדוהם והלכה כמותן:

9 כִּי שֶׁהָיָה עִיסָה מְנוּלָּגָה וכו'." פ"ק (דף 4') בְּרִייתָא הִיא יוֹצֵא צְבִינֵי הַמִּדְרָשׁ וְחֹכֵם שֶׁנֶּחֱדָשׁ לוֹ הֵמָּה בְּיָדוֹ מִכְּנֵסוֹ בְּלִבּוֹ אֶחָד שָׂנֵא וְאֶחָד יוֹסֵף וְהַקָּדוֹשׁ יוֹסֵף אֶת בֶּנִּי בְּהַר אִישׁוּרָא הוּא וְהִכִּי מֵאֵי מִכְּנֵס לֵיהּ וְחִירָן רַב אֲחֵא הֵבא בְּחִלְמֵי דִישׁוּב לַפִּי רַבּוּ עַשְׂקִין וְחֹכֵם שֶׁנֶּחֱדָשׁ עִיסָה מְנוּלָּגָה בְּחֹדֶךָ בִּירוֹ וְמִסְתִּירָא שְׂמֵא שְׂחָמִין וְקָא מִכְּנֵס לֵיהּ מִתְקִי דְּחִמְדִּין דִּיקָא מֵי דְקִמֵּי הִיא יוֹשֵׁב צְבִינֵי הַמִּדְרָשׁ וּפְרִשְׁתִּי ז"ל דִּיקָא מֵי דְלֵא בְּחֻמָּא נְמוּד דְּלֵי בְּחֻמָּא נְמוּד אִשְׁתִּי הִיא פְּטִי מֵהַ בִּידוֹ לַנְּשׂוֹת יוֹסֵף הִיא הִיא אֲסוּד לַסְּתֵלָה

פ"ב:

יא כיצד ציעור חמץ שורפו או פורר וכו' פ' כל שעה ר' יהודה אומר אין ציעור לחם חלל פריסם וצוהמ'ס אומר פ'ס חסר חורב לחם או מניל לים' ואלכס וצוהמ'ס אומר ספק בראוים שלל דברני הומו' (דף כ"ח.) ובגמרא איבעיה לכו כיכי קלמר חסר חורב לחם חסר חמץ ומניל לים' או דלמא מניל לים' צמיס וחקלו צום רכס ורבי וצוהמ'ס רבי יוסף חמץ דמיס כל דבני פירור וביכני שס צרייחא דמיס דבני פירור ופירורו ר"ה הא בחיני הא ברחמא וספק דביני בחמוי מוס דספחנר ספמיס ויש מי ספק דלעילי וספח דבני פירור ורכס: ורובין ספלה וכו' וכו' שס (דף ל"ח) משה חמץ ספלה עליו משה סרי סא כחובער דרבי' אומר כל שפין סכלב יכול לספס ובגמרא אמר רב סדס לריך סודלל דליו סא כח ספס ספס סכלב ספלה

שפחה מ"כ. ונכחד בהלוות: ואם עדיין לא נכנסה שעה שזיה וכו'. שם (דף כ"א.) משנה כל שעה שמוחר לאכול מזהיל לנהסה לחיה ולעופות ומזכרו לזכרי ומזכר בהגאחו ואחריו בגמלה הא כל שעה שאינו מזהר לאכול אינו מזהיל מתמיהין דלא כר"י דאי לא איהא חסד דאינו מזהיל ונכנסות וזכר פסק רב הלכה כר"י ע"כ. וכן במהלך סוף פרק דמלון: ואם שרש קודם שעה שזיה וכו'. (מירלה שם דף כ"א.) אפר רבא חרבו קודם זמנו מזהר בהגאחו אפילו אחר זמנו מאי שעתא עין בעלמא הוא: אבל אם שרש וכו'. (דף כ"א.) בתשנה עבר זמנו אכור בהגאחו ובגמ' פליסא לא נריבא לשעות דרבנן וישרש' ז"ל שעה שזיה ומזכרה הוא ובתשנה הוא לא יסיק בו חסד.

לחם משנה

י מי שהיה פיסה מתולגלת בתוך ביתו ויולא וכו' הרי זה מנסלו בלבו. אמרו שם
בגמרא (דף ז') דיקא נמי דקחא וכו' ופירש רש"י ז"ל דיקא נמי וכו'
דלא בחנן וכו' ואל"ס לפי הפירוש
שכתב ה"ס לעיל ב"ס ה"ח דדוקא בנטיול
קדוש וזמן איסורו הוא אם לא ביטול יוכל
הוא ליכרותו וכו' אך יחשיב הק' דיקא נמי דהא אין לומר כן בדפוס רש"י ז"ל מה
בדו לשפות ויחר הרי אסור לשפלות דלא דעת ה"ס מפרשים מוחזק למשלס מחזר
בדו ביטול ואל"ס ביזוי ה"ס לשפלות. הא לא קושא ה"ס בל"ס דה"ס מפרשים אין קאמר
ה"ס אלא משום דאי אפשר לו לבטל ועובר עליו ובפסחא בגמרא דיקא נמי ר"ל דעת
ק' דלא ה"ס כדסליק אדעתין דביטול אחר זמן איסורו מה"ס דאי ה"ס בביטול נמי
ה"ס אסור לשפלות כיון שישל לבטל דלפניו ה"ס מפרשים לא אמרו כן אלא השתא לפי
השתא דלא מה"ס ביטול אחר זמן איסורו ולק' כדי שלא יפסור יוכל הוא לשורפו אבל
אי אחר מה"ס ודאי לאסור להשפלות:

名

אף דלא תמים וכשאב נהרות לכ"ע בני שחיקה . ואפשר עוד לנדר ולומר דר"י מ"ל דאף כיס

משנה למלך

א' כיצד יבשר חזן שורש וכו' עד ואחר כך זורק לים. משנה ב' כל שער ר' יכודש ואמר
אין יבשר חזן אלא שריש והכ"א אף מערב וזוהר לרחו או תטיל לים. ובגמרא (דף
כ"ח.) איבעיתא לא כיכי קאמר מערב וזוהר לרחו ומעבר ומטיל לים או למה מעבר וזוהר לרחו
למה מעיל לים בעייתא ומתני גבי ר' יוסי ואמר שוקח וזוהר לרחו או תטיל לים
ואיבעיתא לא כיכי קאמר שוקח וזוהר לרחו ושוקח ומטיל לים או למה שוקח וזוהר לרחו אבל מטיל
לים בעייתא אמר רבב שמכנה ע"ז דלים כמלה קא אולא לא בעי שחיקה חזק לדשאר הכרות
אולא בעי פירור אזל ר' יוסף אדורבא איפכא כשמכנה ע"ז דלא ממשינן שחיקה חזק דממשינן
לם בעי פירור עניא כושיה דרביה עניא כושיה דרב יוסף וכו'. וזכא אליבא דרביה דרבי פטוס שאין
דכדר תלוי אלא כיוסם הסמלכה לים כמלה או לשאר הכרות שחא כוא לים כמלה פשטא לא בעי
הענין פירור אלא יסחא חמור מע"ז וכי כיכי דנע"ז לא בעי שחיקה כיום כמלה ר"ל כחמן לא
בעי פירור כיום כמלה. ונע"ז ומני שחיקה כבאר הכרות כ"ל בעי דמני פירור גבי חזן כבאר
הכרות. דכא כייחא דקטני שחיקה ע"ז אוקטסה רבב כבאר הכרות אן כבכרת ר"ל דמחלק בין דכר
דממשינן לדכר דלא ממשינן ים להסמלכה כבאר מיייר דלאשכר דרב יוסף לא בעי שחיקה ע"ז אלא
כבאר הכרות משום דלא ממשינן אלא כיום כמלה חזק ר"ל דלא בעי שחיקה אף דלא ממשינן.
ולפי זו לא פליגי ר' ארנס אלא כחמן דממשינן דלכרב כבאר הכרות בעי פירור ולפי ר' כבאר
הכרות לא בעי פירור משום דממשינן אף בע"ז לא פליגי עניא כלא ולכ"ס כיום כמלה לא בעי שחיקה
אולה לא בעי שחיקה משום דלא ממשינן אבל כחמן דממשינן לא בעי פירור כיום כמלה אלא כבאר
הכרות

מנדל עוז

ביצד ביטור חתך עד זורקו לים . פק כל שעה (דף כ"ה) : וחמץ שנפלה עליו עד סוף השק . ט' כל שעה (דף ל"ה) ופק אלו מוכרין :

[illegible]

[9] מכאן כתב הרוקח כל אדם ילמד בתוך ביהו לומר בשלשין הבצק כל שימול מן הכלי שלשין בו יהא בכל והשקד ודבר זה צ"ל קדם שתחמין העיסה הנזמלת לארץ כבעמוד. וכן טוב שיעשה בבצק הנדבק בכלי דשטא לא יוכלו להפסיק להסירו מעל הכלי עד שתחמין, ע"כ: [10] כפרק כל שעה ר' יהודה אומר אין ביעור חמץ אלא שריפה וחכ"א עד לחמורה אלו הם הנשפין תרומה מטאח חמץ בשכא אע"פ דשקת ר"י לתנא כפרקין דהבבא ר' יאמינא שלא בשעת ביעורו מירוש לאחר שכל בשעת ביעורו מירוש קודם שש שרש אבל בשעת ביעורו מירוש בתחלת שש דכ"ע או שורפין השבתתו בכל דבר. רוב"ק היה ארית מירושמי לא יאכל חמץ אפילו לכלבית במה אכן קיימין אה לכלבו היינו הנזא. אלא איסור אכילה מיהו קדם זמן איסור יכול להשליכו שם כדו שיקחוהו העורבים דעיקר ביעור חמץ איסורו אכילה והנתיב שם כדו שיקחוהו העורבים דעיקר ביעור חמץ